

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngay tuần đầu tiên tôi được chuyển đến phân trại E thuộc trại “Trùng Giới A 20”, tôi ném được sự khó nhọc của cái gọi là “lao động là vinh quang” ! Như tôi đã tường thuật trước đây, đội của tôi hơn hai phần ba là các linh mục tu sĩ và các vị chức sắc thuộc đủ các tôn giáo. Ban giám thị trại giam gom các “phần tử ác ôn” ấy lại với nhau để dễ bề kiểm soát và cũng để ngăn ngừa kéo các trại sinh khác bị ảnh hưởng ‘mê tín dị đoan’ của nhóm cứng cổ, đầu óc đã hoá sạn và cực kỳ phản động ấy. Những ngày đầu tiên đội tôi đi đào ao dưới sự điều động của một Đại Chung Sinh tên là Bùi Xuân Phương (thuộc giáo phận Xuân Lộc, cháu của linh mục Nguyễn Huy Chương), thầy được cán bộ quản giáo cất làm đội trưởng, một thứ nghiệp chương mà chẳng ai muốn làm.

Đến lúc linh mục Nguyễn Huy Chương bị phù thũng rất trầm trọng, họ chuyển ngài vào phân trại B cùng với một nhóm tù nhân trong đó có thầy Bùi Xuân Phương. Ai sẽ gánh lấy cái nghiệp làm đội trưởng thế cho thầy Phương ? Làm đội trưởng chẳng những không hưởng thêm một cân khoai sắn nào mà lại phải nằm giữa : trên là búa dưới là đe, muốn được yên thân với đám cai tù thì lại mất lòng anh em đồng cảnh, mà chiều theo anh em thì bị đám cai tù đi sát ván. Thế mà tôi lại phải mang cái nghiệp chương ấy vào cổ mình, thế mới khổ ! Tôi đã mang cái ách ấy mãi đến Giáng Sinh năm 1980, lúc tôi bị ‘cách chức’ ngay tại bờ ruộng. May nhờ có cha Vàng và anh Lâm Kim Xia phát biểu bênh vực nên tôi không bị một trận đòn thù từ cán bộ Hùng. Thoát ách, hú hồn !

Chỉ ít ngày sau khi bị ‘lột chức’, tên cán bộ phụ trách an ninh tên Tiến cho tôi biết là tôi đại lắm vì vừa đánh mất một dịp may để lập công chuộc tội hầu sớm được về đoàn tụ với gia đình. Chính tên Tiến đã đề nghị tôi làm đội trưởng thế cho thầy Phương. Dưới đây là những đối thoại giữa tôi và tên cán bộ an ninh trước lúc hắn đề nghị lên ban giám thị để tôi làm đội trưởng : “*Anh là một tu sĩ ?*” - “Vâng, cán bộ đã đọc hồ sơ của tôi, đúng, tôi là một tu sĩ” - “*Thế anh cho tôi biết: Anh tu ở chùa nào ?*” - “Tôi không tu ở chùa nào cả” - “*Anh nói láo, anh tưởng anh qua mặt cán bộ được sao ?*” - “Không, tôi không tu ở chùa.” - “*Anh lại láo ! Này nhé, hồ sơ lý lịch trích ngang của anh còn ghi rành rành đây, anh chối thế nào được, anh tu ở chùa La San, phải không ? Anh còn lập là lập lờ đánh lận con đen chối quanh nữa không ?*” - “La San là tên gọi của tu hội chúng tôi, chứ không phải chùa !” - “*Từ Bắc chí Nam ai ai cũng biết đủ các chùa, nào là Liên Hoa, nào là Liên Trì, nào là Linh Sơn....cái chùa La San của anh cũng là một trong những thứ kể trên*”. Biết có giải thích cũng vô ích, tôi đành im lặng vì hình như đối với tên Tiến, hễ nói đến Công Giáo thì có linh mục, nữ tu; nói đến Tin Lành thì có mục sư; nói đến giới tu tiên thì có đạo sĩ; nói đến Phật Giáo thì có tu sĩ....tất cả đã ghi vào bộ não như vậy rồi !

Trong mắt của cán bộ cộng sản, tôi là một tu sĩ Phật giáo ! Mà vì chính những người cộng sản đã từng gieo mâu thuẫn và thù hằn giữa hai tôn giáo lớn dưới thời tổng thống Ngô Đình Diệm, nên không gì tốt bằng cất một tu sĩ Phật giáo làm đội trưởng nhóm các linh mục Công giáo. Ở đời, ai cũng sợ người khác biết sai về mình vì ai đó đã giới thiệu mình sai. Giới thiệu sai về ai là xúc phạm đến người đó và cũng mắc lỗi với người mình giới thiệu. Con đường thánh Gioan Tẩy Giả đã đi cũng chính là con đường của mỗi người chúng ta, đó là nhận biết Chúa, giới thiệu Chúa cho người khác và làm chứng về Người. Nếu thế, câu hỏi nêu ra là : Tôi biết gì về Chúa ? Đầu là khuôn mặt đích thực của Chúa mà tôi giới thiệu ? Tôi có dám làm chứng về những lời tôi giới thiệu không ?

“Thiên Chúa là tình yêu”. Từ định nghĩa cơ bản đó, lời giới thiệu trung thực về Thiên Chúa phải là lời ca ngợi về một Thiên Chúa của tình thương. Để nói về tình thương, phải có kinh nghiệm yêu thương. Để có kinh nghiệm về tình thương của Chúa, phải đến sát bên Ngài hay phải sám hối trở về với Ngài. Tôi có ném được vị ngọt của tình Chúa yêu thương tôi, tôi mới có thể chuyển thông kinh nghiệm đó cho người khác. Cách chuyển thông chính xác nhất là yêu thương tha nhân bằng lòng chân thành của mình. Như vậy, hình như để giới thiệu về Chúa, chưa chắc cần phải nói nhiều, vì nói nhiều không hẳn là nói hay, nhất là dễ nói sai, nói hay mà không nói đúng thì dẫn người nghe đi lạc lối. Để giới thiệu về Chúa, Chúa chỉ muốn chúng ta nói đúng và dám làm chứng. Khuôn mặt đúng nhất của Chúa là Thiên Chúa của lòng xót thương.

Linh mục Phạm Quang Hồng